

ΗΛΙΑ Ι. ΜΑΚΡΗ

Ἱατροῦ Νευρο-φρενολόγου-Ἱατροδικαστοῦ Ἀθηνῶν

ΟΙ

ΦΡΕΝΟΠΑΘΕΙΣ

ΚΑΙ Η ΑΝΕΠΑΡΚΕΙΑ

ΤΗΣ ΠΟΙΝΙΚ. ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΑΘΗΝΩΝ

N

2415

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΑΔΕΛΦΩΝ Β. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΗ
(ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ 10) — ΑΘΗΝΑΙ

1921

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΗΛΙΑ Ι. ΜΑΚΡΗ

Ἱατροῦ Νευρο-φρενολόγου-Ἱατροδικαστοῦ Ἀθηνῶν

ΟΙ

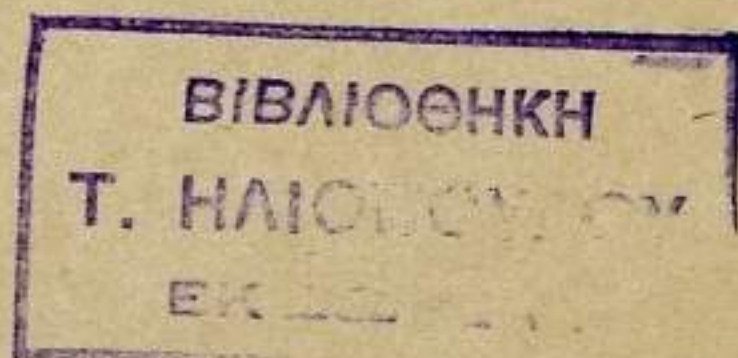
ΦΡΕΝΟΠΑΘΕΙΣ

ΚΑΙ Η ΑΝΕΠΑΡΚΕΙΑ

ΤΗΣ ΠΟΙΝΙΚ. ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ

22 ΣΕΠ. 1958

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΑΔΕΛΦΩΝ Β. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΗ
(ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ 10) — ΑΘΗΝΑΙ

1921

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΕΚΔΟΣΗ 1993

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΕΚΔΟΣΗ 1993

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΕΚΔΟΣΗ 1993

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΕΚΔΟΣΗ 1993

1993

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΟΙ ΦΡΕΝΟΠΑΘΕΙΣ

ΚΑΙ Η ΑΝΕΠΑΡΚΕΙΑ

ΤΗΣ ΠΟΙΝΙΚΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ ⁽¹⁾

Οἱ φρενοπαθεῖς ἀπησχόλησαν ἀνέκαθεν τὴν νομοθεσίαν τῶν διαφόρων χωρῶν. Τὴν ἀστικὴν τούτων ἱκανότητα ἐρρύθμισε τὸ Ἀστικὸν Δίκαιον, τὸ καταλογιστὸν ἢ μὴ καταλογιστὸν καὶ συναφῶς τὸ ὑπεύθυνον καὶ ἀξιόποινον ἢ μὴ τὸ ποινικὸν Δίκαιον.

Ἐν τούτοις, ἐὰν ὅχι ἐν τῇ πρώτῃ περίπτώσει πάντως ὅμως ἐν τῇ δευτέρᾳ, φωρᾶται ὁ Νόμος ἀκόμη καὶ σήμερον, ἰδίᾳ παρ' ἡμῖν, ἐν πολλοῖς ἀνεπαρκείᾳς.

Ὑπάρχουσιν ἄτομα ἐγκληματοῦντα ὑπὸ τὴν ὥθησιν φρενοπαθείας καὶ ἄτομα ἄλλα φρενοπαθήσαντα μόνον μετὰ τὸ ἀδίκημα, οὐχὶ δὲ ἀποδεδειγμένως καὶ κατὰ τοῦτο. Διακρίνομεν κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον φρενοπαθεῖς-ἐγκληματίας καὶ ἐγκληματίας-φρενοπαθεῖς.

Καὶ ὥς πρὸς τοὺς τελευταίους τούτους, τὴν κατηγορίαν τοῦτ' ἔστι τῶν φρενοπαθησάντων ἐγκληματιῶν, ὁ Ποινικὸς Νόμος οὐδόλως προνοεῖ. Ἐὰν ἀναστέλληται ἡ πρόοδος τῆς ἀνακρίσεως, ἐὰν ἀναβάλληται ἡ ἐκδίκασις,

(1) Ἱατρικὴ Πρόοδος Δεκέμβριος 1920

ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς, ἐὰν προσμετροῦται εἰς ταύτην καὶ ὁ χρόνος τῆς ἐν φρενοκομείῳ παραμονῆς, ταῦτα πάντα ἀποβλέπουσιν οὐχὶ αὐτὴν ταύτην τὴν ποινὴν, ἀλλὰ τὸν τρόπον καὶ μόνον τοῦτον τῆς ἐφαρμογῆς. Εἶναι ἀπλούστατα δικονομικαὶ ἀπόψεις καθιερωθεῖσαι εἴτε ὑπὸ ρητῆς διατάξεως τῆς Ποινικῆς Δικονομίας (547 § 3) ⁽¹⁾ εἴτε ὑπὸ τῆς δικαστηριακῆς πράξεως ⁽²⁾.

Ὁ Ποινικὸς Νόμος ἐπιμένει νὰ ἀγνοῇ τὴν κατηγορίαν ταύτην τῶν φρενοπαθῶν. Οἱ φρενοπαθήσαντες ἐγκληματίαι κατὰ τοῦτον εἶνε ἀπλῶς ἐγκληματίαι κοινοί. Θεραπευόμενοι ἐνδεχομένως δίδουσιν ἐνώπιον τῆς Δικαιοσύνης καὶ οὗτοι, ὡς καὶ ἐκεῖνοι, τὸν αὐτὸν εἰς ἀκέραιον λόγον τῶν πράξεων αὐτῶν. Οὐδεμία διὰ τὴν μεταγενῆ τοῦ ἀδικήματος φρενοπάθειαν ἐλαφρυντικὴ ἄποψις. Διὰ

(1) Π. Δ. 547. — Ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τῶν ἀρθ. 537 καὶ 548 § 2 ἀναβάλλεται ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς καὶ εἰς τὰς ἑξῆς περιπτώσεις: 1) Ἐπὶ θανατικῆς ποινῆς ἐγκύου μὲν οὔσης τῆς καταδικασθείσης μέχρι τοῦ τοκετοῦ, ἐν δὲ θανατηφόροις νόσοις, ἕως οὗ ἐκλίπη ἡ πιθανότης τοῦ φυσικοῦ θανάτου. 2) Ἐπὶ ποινῶν περιοριζουσῶν τὴν ἐλευθερίαν, ἐὰν ὁ καταδικασθεὶς εὐρίσκεται εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἐμπειροτεχνῶν ἡ ἐκτέλεσις ἤθελε φέρει βλάβην ἀνήκεστον εἰς τὴν ὑγείαν ἢ τὰ μέλη του μέχρις οὗ παρέλθῃ ὁ κίνδυνος οὗτος. 3) Ἐπὶ παραφροσύνης ἢ μανίας τοῦ καταδικασθέντος ἕως ὅτου διαρκοῦν τὰ πάθη ταῦτα. 4) Ἐὰν ἐκ τῆς ἐκτελέσεως δύναται νὰ προκύψῃ διατάραξις τῆς κοινῆς ἡσυχίας ἢ ἐὰν τὸ κοινὸν συμφέρον ἀπαιτῇ δι' ἄλλους λόγους τὴν τοιαύτην ἀναβολήν (Π. Ν. 6).

(2) Ὁ Θ. Ν. Φλογαῖτης (Οἱ δικαστικοὶ νόμοι τῆς Ἑλλάδος. Π. Δίκαιον καὶ Π. Δικονομία 1897 σελ. 434), προκειμένου περὶ τοῦ 86ου ἀρθρου τοῦ Π. Ν., γράφει ἐν ὑποσημειώσει: «Ἐὰν ἡ παραφροσύνη ἐπέλθῃ μετὰ τὴν καταδίκην, ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς ἀναστέλλεται ἕως οὗ αὕτη ἐκλίπη κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τῆς Π. Δικονομίας (547 § 3). Ἀλλ' ἐὰν ἐπέλθῃ πρὸ τῆς δίκης καὶ καταδίκης; φρονοῦμεν ἐπίσης ὅτι ἀναρρήτεια ἢ ἐκδίκασις τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας μέχρις ἐντελοῦς αὐτοῦ θεραπείας, κηρυττομένου ἐν τούτοις τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ Εἰσαγγελέως εἰς κατάστασιν ἀπαγορεύσεως».

τὸν Νόμον, ὥς ἔχει σήμερον, εἶνε ἀδιάφορος ἢ μετὰ τὸ ἀδίκημα νόσος. Καὶ εἴτε ὑπῆρξεν ἡ νόσος αὕτη ψυχικὴ εἴτε ἀπλῶς σωματικὴ ἢ εὐθύνη τοῦ κατηγορουμένου καὶ εἰς τὴν μίαν περίπτωσιν καὶ εἰς τὴν ἑτέραν παραμένει μία, ἀμείωτος, ἢ αὐτή.

Ταῦτα ὥς πρὸς τοὺς ἐγκληματίας-φρενοπαθεῖς. Τὸ αὐτὸ δὲν συμβαίνει ὁμῶς καὶ διὰ τὴν κατηγορίαν τῶν ἐγκληματούντων φρενοπαθῶν. Διὰ τούτους πράγματι προνοεῖ ὁ Ποινικὸς Νόμος. Δύο δὲ εἶνε τὰ εἰδικῶς ὑπὲρ τούτων ἀναγραφόμενα ἐν αὐτῷ ἄρθρα· τὸ 86ον καὶ 87ον.

Ἐκ τούτων τὸ μὲν πρῶτον ἀναγνωρίζον πλήρες τὸ ἀκαταλόγιστον τοῦ φρενοπαθοῦς ἀπαλλάσσει τοῦτον πάσης εὐθύνης, τὸ δὲ δεύτερον ἀπεκδεχόμενον καὶ μετρίαν σύγχυσιν ἔνεκα τῶν αὐτῶν αἰτίων καταδικάζει μὲν ἐπιβάλλει ὁμῶς συγχρόνως καὶ μετρίασιν τῆς ἐννόμου ποινῆς.

Τὸ κείμενον τῶν δύο τούτων τοῦ ἡμετέρου Π. Νόμου ἄρθρων ἔχει ὥς ἑξῆς :

Ἄρθρον 86. «Πρᾶξις τις δὲν δύναται νὰ καταλογισθῇ εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἐξετέλεσαν ταύτην, ἐνῶ δὲν ἦσαν κύριοι τῆς χρήσεως τοῦ λογικοῦ. Εἰς τὴν τάξιν δὲ τοιούτων ἀνήκουσιν ἰδίως 1) ὅσοι πάσχουσιν ἀπὸ μανίαν, καθολικὴν ἢ μερικὴν παραφροσύνην ἢ ἐν γένει ἀπὸ οἰανδήποτε βλάβην τοῦ νοῦ ἢ ψυχικὴν ἀσθένειαν ἀποκλείουσιν παντάπασι τὴν ἐλευθέραν τοῦ λόγου χρῆσιν· 2) ὅσοι ἐκ βλακείας δὲν δύνανται νὰ κρίνωσιν ὀρθῶς τῶν πράξεών των τὰς συνεπείας ἢ νὰ κατανοήσωσι τὸ ἀξιόποινον αὐτῶν· 3) ὅσοι ἀπὸ ἀσθένειαν τοῦ γήρατος ἀπέβαλον τοῦ νοῦ τὴν χρῆσιν· 4) ὅσοι ἐξετέλεσαν τὴν πρᾶξιν εἰς κατάστασιν ἀναιτίου συγχύσεως τῶν αἰσθήσεων ἢ τοῦ νοῦ, καθ' ἣν δὲν ἠδύναντο νὰ ἔχωσι συνείδησιν τῆς πράξεώς των ἢ τοῦ ἀξιοποίνου αὐτῆς».

Ἄρθρον 87. «Ἐὰν ἐκ πασῶν τῶν περιστάσεων προκύπτῃ σαφῶς καὶ ἀνενδοιάστως, ὅτι διὰ τῶν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρ-

θρον ἀναφερομένων καταστάσεων δὲν εἶνε μὲν ἐντελῶς ἀποκλεισμένη τοῦ λογικοῦ ἢ ἐνέργεια εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὅμως οὐσιωδῶς τεταραγμένη καὶ ἡλαττωμένη, ὥστε ἐξ αἰτίας ταύτης λείπουν τὰ πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς τελείας καὶ παρὰ τοῦ Νόμου διατεταγμένης ποινῆς προαπαιτούμενα, τότε καταγινώσκεται μικρότερα τις παρὰ τὴν ἐννομον ποινήν, καὶ τοῦτο, καθ' ὅσον ἡ ἐπιδεκτικὴ καταλογισμοῦ κατάστασις ἔλαβεν ἀποδεδειγμένως μεγαλειτέραν ἀλλοίωσιν κατὰ τοὺς ὅρους τῶν ἀρθρῶν 49 καὶ 50».

Ἀμφότερα τὰ ἀρθρα ταῦτα, ἀντίγραφον τῶν ἀρθρῶν 81 καὶ 82 τοῦ Βαυαρικοῦ νομοσχεδίου τοῦ 1831, καταφώρως δὲν ἔχουσιν ὁρθῶς. Τὸ πρῶτον, ἀνεπαρκὲς καὶ ἐλαττωματικὸν ἐν τῇ συνθέσει, ἔχει ἀνάγκην συμπληρώσεως καὶ διαρρυθμίσεως ἐπὶ τὸ ἀπλούστερον καὶ τὸ ἐπιστημονικώτερον. Τὸ δεύτερον ἐπιστημονικῶς ἀνόητον, διέξοδος εὐκόλος εἰς ἀδικίας, πρόξενον καὶ ἄλλων πολλαπλῶν κακῶν, δέον ὅπως ἐξ ὁλοκλήρου διαγραφῇ.

*
* *

Α'. — Περίπτωσις ἀπολύσεως φρενοπαθοῦς-ἐγκληματίου κατόπιν ἀπαλλακτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου

Τὴν 4ην Ἰουνίου 1914 ὁ Ἡλίας Κ. ἐν Ἀθήναις πυροβολεῖ τετράκις κατὰ τοῦ Σωτηρίου Σ., τραυματίζει τοῦτον σοβαρῶς εἰς διάφορα τοῦ σώματος μέρη καὶ καταδιώκει κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων διὰ γυμνῆς ραβδολόγῃς. Τέσσαρας ἡμέρας βραδύτερον ἐξητάσαμεν τοῦτον φρενολογικῶς μετὰ τῶν συναδέλφων Μ. Γιαννήρη καὶ Μ. Οἰκονομάκη.

Τὸ πόρισμα ἡμῶν ὑπῆρξεν ὅτι ὁ Ἡλίας Κ. ἔπασχε χρόνιον συστηματικὸν παραλήρημα καταδιώξεως, ὅτι τὸ ἀδίκημα, δι' ὃ κατηγορεῖτο, ἦτο προῖδον ἀποκλειστικὸν τῆς φρενοπαθείας αὐτοῦ ταύτης καὶ ὅτι ὥς ἐπικίνδυνος ἔδει ὅπως εἰσαχθῇ εἰς φρενιατρικὸν ἴδρυμα.

Ἐν τούτοις οὗτος παραπεμφθεὶς ἐνώπιον τοῦ Κακουργιοδικείου Ἀθηνῶν τὴν 19ην Φεβρουαρίου 1915 καὶ ἀπαλλαγεὶς ἀπελύθη.

Ἀπόπειρα προκλήσεως διοικητικῆς ἐνεργείας καὶ τοποθετήσεως αὐτοῦ ἐν φρενοκομείῳ, δυνάμει τοῦ μόνου περὶ καταστάσεως φρενοκομείων ἰσχύοντος Νόμου τοῦ 1862 ⁽¹⁾, ἀπέτυχε. Τέσσαρα ἔτη βραδύτερον συνήντησα τοῦτον μονάζοντα μακρὰν πάσης κοινωνικῆς ζωῆς ἐπὶ τινος παρὰ τὴν Κυψέλην λοφίσκου. Τὸ παραλήρημα αὐτοῦ μοὶ ἐφάνη μᾶλλον ἥρεμον. Μείωσις διανοητικῇ μετὰ κρυψινοίας ἀντιληπτὴ ἀκόμη.

Β'.— Περίπτωσις ἀπολύσεως φρενοπαθοῦς-ἐγκληματίου κατόπιν ἀπαλλακτικοῦ βουλευμάτος.

Τὴν 22αν Αὐγούστου 1918 ἡ Καλομοίρα Χ., ἐτῶν 50, ἐν Ἀσπροπύργῳ τῆς Ἀττικῆς κατέσφαξε τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην δύο ἐγγάμους θυγατέρας αὐτῆς, τὴν Σιδερίαν Γ. ἐτῶν 35 καὶ Ἀναστασίαν Μ. ἐτῶν 26 καὶ δύο ἐγγονὰς αὐτῆς, τὴν Δημητροῦλαν Γ. ἐτῶν 6 καὶ Διαμαντοῦλαν Μ. ἐτῶν 2. Καὶ τὰς μὲν τρεῖς πρῶτας ἀφῆκεν ἐπὶ τόπου, ἐν ᾧ εὗρε κοιμωμένας, τῆς δὲ μικρᾶς ἐγγονῆς ἐσκόρπισε τὰ μέλη ἀνὰ τοὺς ἀγρούς. Εἶχον, ἔλεγε, μετεμψυχωθῇ πᾶσαι εἰς διάφορα ζῶα καὶ μόνον κατόπιν σφαγῆς θὰ ἀπηλλάσσοντο τῶν ἐκ τῆς τοιαύτης μετεμψυχώσεως δεινῶν.

Ἡ φρενολογικὴ ἔκθεσις, ἣν παραγγελίᾳ τῆς Ἀνακρίσεως ὑπέβαλον, ἀπεφαίνετο ὑπὲρ χρονίου ἐκφυλογενοῦς ὑποχονδριακοῦ παραληρήματος ψευδαισθητικοῦ καὶ εἰσαγωγῆς τῆς γυναικὸς ταύτης εἰς φρενοκομεῖον, ὡς λίαν ἐπικινδύνου. Τὸ Δικαστικὸν Συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν, ἀπαλλάξαν διὰ βουλευμάτος αὐτοῦ τῆς 8ης Νοεμβρίου 1918 τὴν γυναῖκα ταύτην πάσης κατηγορίας, διέταξε τὴν ἐκ τῶν φυλακῶν ἀπόλυσιν.

(1) ΨΜΒ'. Νόμος περὶ καταστάσεως Φρενοκομείων.

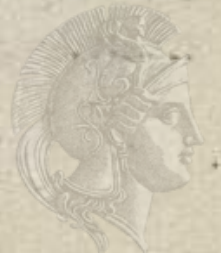
§ 13.— Ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Διοικητικῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ὁ Διευθυντὴς αὐτῆς, ἀλλαχοῦ δὲ οἱ Νομάρχαι καὶ οἱ Ἐπαρχοὶ διατάττουσιν αὐτεπαγγέλτως τὴν ἐν τῷ φρενοκομείῳ εἰσαγωγὴν τῶν τε ἀπηγορευμένων καὶ μὴ τοιούτων, ὅταν ἡ φρενοβλάβεια αὐτῶν δύναται νὰ ἐκθέσῃ εἰς κίνδυνον τὴν δημοσίαν τάξιν ἢ τὴν προσωπικὴν ἀσφάλειαν τῶν πολιτῶν. Αἱ διαταγαὶ τῶν μνησθεισῶν Ἀρχῶν πρέπει νὰ στηρίζωνται καὶ νὰ περιέχωσι τοὺς λόγους, οἵτινες καθιστῶσιν ἀναγκαίαν τὴν τοποθέτησιν ἐν τῷ φρενοκομείῳ».

Τὴν ἀπόλυσιν ταύτην οὐδεμία διοικητικὴ ἐπηκολούθησεν ἐνέργεια.

Γ'.— Περίπτωσις ἀπολύσεως φρενοπαθοῦς-ἐγκληματίου κατόπιν διαφωνίας Ἀνακριτοῦ καὶ Εἰσαγγελέως ἀρθείσης ὑπὸ τοῦ Δικαστ. Συμβουλίου

Ὁ ἐξ Ἀποκωρώνου τῆς Κρήτης Νικόλαος Μ., ἐτῶν 45, ὑποδηματοποιὸς, κατόπιν καταδίκης διὰ φόνον, ὃν ἐκεῖ πρὸ 10 περίπου ἐτῶν εἶχε διαπράξει, τυχὼν Βασιλικῆς χάριτος καὶ ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας πρὸ τινος χρόνου προσελήφθη εἰς τὴν ὑδραυλικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Δήμου ὡς φύλαξ ἐν Κηφισσίᾳ. Εἶχε φαινομενικῶς τοῦλάχιστον καλῶς μέχρι τῆς 20ῆς Μαρτίου 1920. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἤρξατο αἴφνης ἐν τῷ δωματίῳ αὐτοῦ ἀσκόπως πυροβολῶν καὶ ὑπὸ συνθήκας μὴ ἐκτιθεμένας λεπτομερῶς ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἀπεπειράθη ὅπως τὸ ἴδιον φονεύσῃ μικρὸν τέκνον, κατόπιν δὲ ὅπως αὐτοκτονήσῃ. Ἐπιτεθεὶς δὲ καὶ κατὰ τῶν προσδραμόντων ὅπως συλλάβωσι τοῦτον καὶ ἀφοπλίσωσιν ἐτραυματίσέν τινας. Ὁδηγηθεὶς τέλος εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις ΣΤ' ἀστυνομικὸν τμήμα ἔπραξε τὸ αὐτὸ καὶ κατὰ τῶν ἐν τῷ κρατητηρίῳ συγκοιμωμένων. Ἐπρόκειτο καταδήλως περὶ ψευδαισθητικοῦ παραληρήματος τῶν καταδιώξεων, περὶ ἀτόμου λίαν ἐπικινδύνου καὶ ὅπερ, καθ' ἃ ἐγνωμάτευον τότε, ἔδει ὅπως ἐγκλεισθῇ ἐν φρενοκομίῳ.

Κατόπιν διαφωνίας Ἀνακριτοῦ καὶ Εἰσαγγελέως, ἀρθείσης διὰ βουλεύματος τοῦ Δικαστ. Συμβουλίου τῆς 24ης Μαρτίου 1920, διετάχθη τοῦ φρενοπαθοῦς ἐγκληματίου τούτου ἡ προσωρινὴ ἀποφυλάκισις. Αἰτήσῃ ἐν τούτοις τῆς Ἀνακρίσεως κατόπιν εἰσηγήσεως ἡμῶν ἐκλείσθη οὗτος ἐν τῷ Ἀσύλῳ φρενοπαθῶν Ἀγίας Ἐλεούσης. Ἡμέρας τινὰς βραδύτερον κριθεὶς ὑπὸ τῆς ἀστυϊατρικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἀσύλου ὡς ὑγιὴς ἐξῆλθε διὰ νὰ εἰσέλθῃ καὶ πάλιν αἰτήσῃ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ τὴν 12 Μαΐου. Κριθεὶς καὶ αὖθις ὑγιὴς ὑπὸ τῆς αὐτῆς ὑπηρεσίας, ἀπῆλθεν ἐκ δευτέρου τὴν 11ην Ἰουνίου διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ ἐκ τρίτου ὡς ἐπικίνδυνος τὴν 2αν Αὐγούστου. Ἐκτοτε παραμένει ἐκεῖ. Τὸ ὑπὸ τοῦ Δικαστικοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν ἐκδοθὲν τὴν 10ην Σεπτεμβρίου 1920 βούλευμα ὑπῆρξεν ἀπαλλακτικόν.

Καὶ εἰς τὰς τρεῖς ταύτας περιπτώσεις—καὶ δὲν εἶνε αὗται βεβαίως αἱ μόναι—ἡ ἀδυναμία τοῦ Δικαστοῦ εἶνε προφανής. Φωρᾶται οὗτος ἀνίσχυρος καὶ τὸν ἀδικηθέντα ὅπως ἱκανοποιήσῃ καὶ τὴν κοινωνίαν ἀπὸ τῶν ἐκ τοῦ φρενοπαθοῦς-ἐγκληματίου κινδύνων ὅπως περιφρουρήσῃ καὶ τὸν τελευταῖον τοῦτον ὅπως περιθάλψῃ.

Διαφόρως πολὺ θὰ εἶχε τὸ ζήτημα ἐὰν σὺν τῇ σκέψει ἀπαλλαγῇς ἐδικαιοῦτο ὁ Δικαστὴς ὅπως τοποθετῇ τοὺς φρενοπαθεῖς-ἐγκληματίας τούτους ἐν φρενοκομείῳ. Δικαίωμα ὅμως τοιοῦτον ὑπὸ τοῦ Νόμου εἰς τὸν Δικαστὴν οὐδόλως παρέχεται. Καὶ γεννᾶται κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον οὐχὶ σπανίως εἰδικὴ ψυχολογικὴ κατάστασις, ὠθοῦσα τὸ μὲν Δικαστικὸν Συμβούλιον, καίπερ ἐνώπιον φρενοπαθοῦς, πρὸς παραπεμπτικὸν βούλευμα⁽¹⁾, τὸ δὲ Δικαστήριον πρὸς τὸ 87ον ἄρθρον, ὡς πρὸς ἀπὸ μηχανῆς διέξοδον⁽²⁾.

Αἱ πλημμέλειαι αὗται τῆς παρ' ἡμῖν Ποινικῆς Δικαιοσύνης θὰ ἦτο δυνατόν ὅπως θεραπευθῶσιν, ὡς ἐρρήθη ἤδη, ἀφ' ἐνὸς μὲν διὰ τῆς διαρρυθμίσεως τοῦ 86ου ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τῆς ὁλοκληρωτικῆς διαγραφῆς τοῦ 87ου ἁρθροῦ τοῦ ἡμετέρου Ποινικοῦ Νόμου.

Τὸ 86ον ἄρθρον διαστέλλει τὴν μανίαν ἀπὸ τῆς παραφροσύνης. Ἡ διαστολὴ αὕτη στερεῖται ἐπιστημονικῆς βάσεως οἷα σδήποτε. Μανία εἶνε ἐπίσης παραφροσύνη, δὲν εἶνέ τι διάφορον. Μερικὴ παραφροσύνη ψυχιατρικῶς εἶνέ τι ἀνόητον. Κατ' ἀκολουθίαν μέχρι τοῦ σημείου

(1) Ὑπόθεσις Ἡλία Κ, ἐκδικασθεῖσα ἐν τῷ Κακουργιοδικείῳ Ἀθηνῶν τῇ 19 Φεβρουαρίου 1915.

(2) Ὑπόθεσις Παρασκευᾶ Α, ἐκδικασθεῖσα ἐν τῷ Κακουργιοδικείῳ Ἀθηνῶν τῇ 7 Δεκεμβρίου 1919

τούτου ἡ διατύπωσις τοῦ ἄρθρου τούτου εἶνε ἀντιεπιστημονική. Ἐπὶ πλέον τὸ ἄρθρον τοῦτο προβαίνει εἰς ἀπαρρίθμησην συγκεκριμένων φρενικῶν παθήσεων χωρὶς νὰ εἶνε καὶ δυνατόν νὰ προβῇ καὶ εἰς ἀπαρρίθμησην πασῶν. Ἡ τοιαύτη μερική ἀπαρρίθμησης εἶνε ἄσκοπος τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν, ὑπὸ τὸν ὅρον φρενοπάθεια ὑπὸ τὴν γενικωτάτην ἔννοιαν, τῆς ἐλαττωματικῆς τοῦτ' ἔστι, τῆς νοσηρῶς καταστάσεως τῶν φρενῶν, θὰ ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ πάσας συλλήβδην, ἀδιάφορον ἐὰν ἡ ἐλαττωματικότης, ἡ νοσηρότης αὕτη, ἐκδηλοῦται συγγενῶς, ἐπικτήτως, χρονίως, ἐπεισοδιακῶς. Τὸ ἄρθρον τοῦτο θὰ ἠδύνατο νὰ περισώσῃ μόνον τὴν περὶ ἀναιτίου συγχύσεως παράγραφον, ἀποβλέπουσαν τὴν μέθην, ὑπνοβασίαν, ἐρμηνευθεῖσαν δὲ ἤδη ὑπὸ τῆς Νομολογίας τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ νὰ συμπληρωθῇ διὰ διατάξεως, παρεχούσης εἰς τὸν Δικαστὴν τὸ δικαίωμα εἰσαγωγῆς τῶν φρενοπαθῶν-ἐγκληματιῶν εἰς φρενοκομεῖον⁽¹⁾. Ἀπὸ τοῦ φρενοκομεῖου ἡ ἔξοδος θὰ ἦτο δυνατόν μόνον δι' ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου καὶ τοῦτο κατόπιν γνωματεύσεως ἐμπειροτεχνῶν τῆς ἐλευθέρας ἐκλογῆς τούτου, ὀριζομένων δὲ εἴτε αὐτεπαγγέλτως εἴτε τῇ αἰτήσει τῶν ἐνδιαφερομένων.

Τὸ 87ον ἄρθρον ἀναφέρεται ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον, δεχόμενον διὰ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν

(1) Ἡ διαρρύθμισις τοῦ 86 ἄρθρου θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ ἔχῃ οὕτως:—«Πρᾶξις τις δὲν δύναται νὰ καταλογισθῇ εἰς τοὺς φρενοπαθεῖς ἐν γένει, ὥς καὶ εἰς ἐκείνους οἵτινες ἐξετέλεσαν ταύτην εἰς κατάστασιν ἀναιτίου συγχύσεως τοῦ νοῦ, καθ' ἣν δὲν ἠδύναντο νὰ ἔχωσι συνείδησιν ταύτης ἢ τοῦ ἀξιοποίνου αὐτοῦ. Οἱ οὕτως ἀπαλλασσόμενοι δύνανται δι' ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου νὰ εἰσαχθῶσιν εἰς φρενοκομεῖον, ὅποθεν μόνον διὰ νέας ἀποφάσεως εἶνε δυνατόν ἡ ἔξοδος εἴτε ὀριστικῇ εἴτε καὶ πρὸς καιρὸν.

φρενοπάθειαν τὸ δυνατόν τῆς ὑπάρξεως ἄλλοτε μὲν πλήρους τοῦ ἀκαταλογίστου καὶ ἄλλοτε ἡλαττωμένου τοῦ καταλογιστοῦ. Δέχεται ἐν ἄλλαις λέξεσι διαβαθμίσεις παραφροσύνης, διαβαθμίσεις καταλογιστοῦ· διαβαθμίσεις συνεπῶς εὐθύνης, ποινῆς. Αἱ διαβαθμίσεις ὅμως αὗται οὐδὲν ἀνευρίσκουσι στήριγμα ἐν τῇ ψυχιατρικῇ. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ μόνον οἱ ψυχίατροι δικαιοῦνται νὰ προβάλλωσι γνώμην⁽¹⁾. Καὶ δὲν εἶνε μόνον οἱ ψυχίατροι οἱ ἀπορρίπτοντες τὰς διαβαθμίσεις ταύτας ἀλλὰ καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν ἐν Ἰταλίᾳ, Γαλλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ κορυφαίων ποινικολόγων. Οὔτε ὁ Βελγικὸς Ποιν. Κώδεξ ἀναγνωρίζει τοιαύτην παραφροσύνην καὶ καταλογιστοῦ διαβαθμισιν, ἀλλ' οὔτε καὶ ὁ τῆς Ζυρίχης, τῆς Γενεύης, τῆς Οὐγγαρίας, τῆς Ὁλλανδίας, τῆς Νέας Ὑόρκης. Ὁ Γαλλικός, Γερμανικὸς καὶ Ρωσσικὸς οὐδόλως περὶ τοιαύτης διαβαθμίσεως προνοοῦσιν, περὶ διαβαθμίσεως ποινῆς συνεπῶς οὐδεμίαν μνείαν ποιοῦνται.

Πρὸς τὰς ἀπόψεις ταύτας συντάσσονται καὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων ποινικολόγων οἱ κορυφαῖοι Κωστῆς⁽²⁾ καὶ Ἡλιοπούλος⁽³⁾.

Ἡ παρουσία τοῦ ἄρθρου τούτου ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ποινικῇ Νομοθεσίᾳ, καὶ ὡς μάλιστα ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ 86ου τοῦτο ἐφαρμόζεται, συνεπάγεται καὶ τὰ ἐξῆς ἐπὶ πλέον κακά. Πρῶτον ρίπτει ἓνα παράφρονα εἰς τὰς φυλακὰς πρὸς τιμωρίαν, ἀντὶ νὰ ἐγκλείσῃ ἐντὸς φρενοκομείου ὁ-

(1) Ε. Florian. Trattato di diritto penale. Vol. I. parte I. p. 380.

(2) Κωνστ. Ν. Κωστῆ. Ἑρμηνεία τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντος Ποινικοῦ Δικαίου (Ἐκδοσις τρίτη, 1899, σελ. 384—5).

(3) Τιμ. Ἡλιοπούλου. Σύστημα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, 1914 σελ. 18.

πως τοῦναντίον νοσηλεύσῃ· ἐπιδείνωσις ἀσφαλῆς ἀντὶ πιθανῆς βελτιώσεως ἢ ἐνδεχομένης ἰάσεως. Δεύτερον ἐκθέτει καὶ τοῦτον καὶ τοὺς συγκαταδίκους εἰς κίνδυνον τῆς ἰδίας ζωῆς. Τρίτον ἐξαπολύει τῶν φυλακῶν ἓνα παρὰ φρονον, ἀρκούμενον μόνον εἰς τὴν ἔκτισιν τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς καὶ ἀδιαφοροῦν ἐὰν ὁ φρενοπαθὴς οὗτος ἰάθῃ, ἐὰν πάσχῃ ἀκόμῃ, ἐὰν δύνηται ἢ ὄχι νὰ ἀποβῇ καὶ πάλιν ἐπικίνδυνος εἰς τὴν κοινωνίαν, εἰς ἣν οὕτως ἀνεξελέγκτως ἐπαναδίδεται.

Τὸ ἄρθρον τοῦτο δὲν φαντάζομαι νὰ ἀξιοῖ ὅτι ἐξυπηρετεῖ τὴν Δικαιοσύνην. Ἐξυπηρετεῖ ἀπλῶς μόνον τὸν Δικαστὴν. Καὶ δὲν ἱκανοποιεῖ τίποτε ἄλλο εἰμὴ τὴν εἰδικὴν ἐκείνην ψυχολογικὴν κατάστασιν τούτου, τὴν ὁποίαν ἀκροθιγῶς μόνον πρὸ μικροῦ ἀνέφερα.

Αἱ αἰτιολογίαι τοῦ βαυαρικοῦ νομοσχεδίου τοῦ 1827 —ἐξ οὗ προῆλθε τὸ βαυαρικὸν τοῦ 1831 καὶ ἐκ τῶν ἀντιστοιχῶν ἁρθρῶν τοῦ ὁποίου ἄνευ οὐδεμιᾶς τροπολογίας ἀντεγράφησαν τὰ ἀπασχολοῦντα ἡμᾶς δύο ἅρθρα— δικαιολογοῦσι τὸ 87ον ἅρθρον «ὡς χρήσιμον» —γράφει καὶ ὁ Κωστῆς— «ἵνα ἀπαλλάξῃ τὸν Δικαστὴν ἀπὸ τῆς ἀνάγκης ἢ τῆς ἀθωώσεως τοῦ κατηγορουμένου ἢ τῆς καταδίκης αὐτοῦ εἰς τὴν πλήρη ποινὴν τοῦ Νόμου, καθ' ὅς περιπτώσεις ἀποδειχθῇ ὅτι ὑπάρχει ἐλάττωσις τοῦ καταλογιστοῦ τῶν πράξεων καὶ ἐπομένως ἡ τιμωρία τοῦ ἐνόχου διὰ τῆς νενομισμένης ποινῆς ἠθέλεν ἀντίκεισθαι πρὸς τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ αἴσθημα τῆς ἐπεικειας. Ὅσον ὅμως καὶ ἂν εἶνε εὐπρόσδεκτον τὸ αἴσθημα τοῦτο τῆς ἐπεικειας βεβαίως δὲν ἰσχύει ὅπως ἀναδείξῃ καὶ θεωρητικῶς ἀναφισβήτητον τὴν δόξαν περὶ τοῦ ἐφικτοῦ τῆς κατὰ βαθμοὺς διακρίσεως τοῦ καταλογιστοῦ τῶν πράξεων».

Κατόπιν τῆς προταθείσης ἤδη συμπληρώσεως τοῦ

86ου άρθρου διὰ τῆς παροχῆς εἰς τὸ Δικαστήριον τοῦ δικαιώματος τῆς τοποθετήσεως τοῦ φρενοπαθοῦς-ἐγκληματίου ἐν φρενοκομείῳ, τὸ 87ον ἄρθρον καὶ ἀπὸ τῆς τελευταίας ταύτης ἀκόμη ἀπόψεως περιττεύει.

Μία μόνη περίπτωσις θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ δικαιολογήσῃ πνεῦμα ἐπιεικείας καὶ νὰ δημιουργήσῃ, πλὴν τῶν ἐκ τῶν ἄρθρων 293, 308, 309 καὶ 310 τοῦ ἡμετέρου Π. Νόμου ἀπορρεουσῶν καὶ νέαν ἐλαφρυντικὴν σοβαρὰν ῥὰν περίπτωσιν. Καὶ ἡ περίπτωσις αὕτη ἀποβλέπει τὴν ἑτέραν ἐκ τῶν δύο κατηγοριῶν φρενοπαθῶν, ἃς ἐν ἀρχῇ ὅλως διεκρίναμεν, τὴν κατηγορίαν τῶν ἐγκληματιῶν-φρενοπαθῶν· τῶν ἐγκληματιῶν τοῦτ' ἔστιν ἐκείνων, οἵτινες ἔπαθον ἀποδεδειγμένως τὰς φρένας μόνον μετὰ τὸ ἀδίκημα. Καὶ οὕτως ἡ δικαιολογία τῆς μεμετριάσμενης ποινῆς τοῦ 87ου ἄρθρου θὰ ὤρματο τὴν φορὰν ταύτην οὐχὶ ἀπὸ συναισθηματικῆς, ὑποκειμενικῆς ἀλλ' ἀπὸ βασιμωτέρας, ἐπιστημονικῆς, ἀντικειμενικῆς ἀφετηρίας.

Ἄνὰ μέσον νόσου καὶ ὑγείας, εἴτε περὶ σώματος πρόκειται εἴτε περὶ ψυχῆς, ὅρια σαφῇ κεχαραγμένα δὲν ὑπάρχουσιν. Ἀπαντῶμεν μετὰ τῶν δύο τούτων συγκεκριμένων καταστάσεων ἀποχρώσεις, διαβαθμίσεις, δι' ὧν βαίνοντες ἀνεπαισθήτως δυνάμεθα νὰ μεταπέσωμεν ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην. Γνώμων κοινὸς δὲν ὑπάρχει. Ἡ φυλή, τὸ φύλον, ἡ ἡλικία, ἡ ἀνατροφή, ἡ ἐν γένει μόρφωσις, ἡ ἀτομικὴ πρὸ παντὸς ἐκάστου ἰδιοσυγκρασία εἶνε καὶ ἄλλοι τόσοι ἐπὶ τοῦ προκειμένου θεμελιώδεις παράγοντες. Φρενοπάθεια ἐκδηλουμένη ἀποδεδειγμένως μετὰ τὸ ἀδίκημα οὐδόλως δικαιούται ψυχιατρικῶς κατὰ τρόπον ἀπόλυτον ὅπως ἀποκλείῃ καὶ λανθάνουσιν τοιαύτην προηγηθεῖσαν, λανθάνουσαν κατὰ τὸ ἀδίκημα τοῦτο.

Οὕτως ἀπὸ ἱατροδικαστικῆς ἀπόψεως θὰ ἀπομένῃ πάντοτε μία ἀμφιβολία. Ὅσον δήποτε δὲ ὥχρὰ καὶ ἂν εἶνε ἡ ἀμφιβολία ἐν τῇ διαδικασίᾳ κατ' ἀνάγκην στρέφεται αὕτη ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου. Ἐπειτα πλὴν τούτου κατὰ γενικὸν εὐαντίληπτον ψυχιατρικὸν κανόνα ἡ ἐκδήλωσις φρενοπαθείας εἶνε τεκμήριον προϋπάρξεως ἐνὸς εἰδικοῦ ἀτομικοῦ ἐδάφους, προδιατεθειμένου, ἀνωμάλου πως, ψυχικῶς εὐπαθοῦς. Ἴδου καὶ διατὶ καὶ ὑπὲρ τῶν φρενοπαθησάντων μετὰ τὸ ἀδίκημα καὶ πρὸ τῆς δίκης ὑποδίκων τούτων θὰ ἤθελον νὰ ἐπικαλεσθῶ στοργικὴν καὶ δικαίαν, τὴν ὀφειλομένην ἀπὸ μέρους τῆς Πολιτείας νομοθετικὴν μέριμναν.

Ἐὰν ὅμως ἡ φρενοπόθεια ἐκδηλωθῇ οὐχὶ πλέον πρὸ ἀλλὰ μετὰ ἀνέκκλητον τυχὸν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, τότε κατὰ τὴν γνώμην κορυφαίων ποινικολόγων, ἐν.οῖς καὶ ὁ Vidal (1), δέον ὅπως διὰ νέας ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου μεταβληθῇ πλέον ὁ τρόπος τῆς ἐκτίσεως τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς, δι' εἰσαγωγῆς τοῦ φρενοπαθήσαντος καταδίκου εἰς Φρενοκομεῖον.

Ἀναγκαῖον δὲ συμπλήρωμα πάντων τούτων ἤθελεν εἶσθαι ἡ χάριν τῶν φρενοπαθῶν τούτων ἰδρυσις ὑπὸ τῆς Πολιτείας καὶ εἰδικοῦ ἰδρύματος, Δικαστικοῦ φρενοκομείου· ἰδρύματος τοῦτ' ἔστι διαμέσου ^{φυλακῆς} ~~νοσοκομείου~~ καὶ κοινοῦ φρενοκομείου. Ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο πλήρης εἶνε ἡ μεταξὺ τῶν κορυφαίων ποινικολόγων ὁμοφωνία (2). Εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα συναντῶνται, ἂν καὶ ἐκ

(1) Georges Vidal. Cours de droit criminel et des sciences pénitentiaire (σελ. 851).

(2) K. Garraud, Précis de droit criminel, 1909.

Dr. Franz von Liszt. Ἐγχειρίδιον Ποιν. Δικαίου 1910 (μετάφρ. Κ. Κυπριάδου. Τόμ. I σελ. 224).

διαφόρου ἐξορμώμεναι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀφειτηρίας, καὶ ἡ θετικὴ καὶ ἡ κλασσικὴ ἐγκληματολογικὴ Σχολή (').

Αἱ ἐν τῇ προκειμένῃ βραχείᾳ μελέτῃ ἐκτεθεῖσαι σκέψεις ἐπιτρέπεται ὅπως ἀποκρυσταλλωθῶσιν εἰς τὰ ἀκόλουθα συμπεράσματα :

*
* *

1ον Διαρρύθμισις τοῦ 86ου ἀρθρου ἐπὶ τὸ συγχρονηστικῶς ἐπιστημονικώτερον καὶ συμπλήρωσις αὐτοῦ διὰ τῆς παροχῆς εἰς τὸν Δικαστὴν τοῦ δικαιώματος ὅπως τοποθετῇ τοὺς φρενοπαθεῖς ἐγκληματίας ἐν φρενοκομείῳ.

2ον Ἡ ἐξοδος τῶν οὕτως ἐγκλεισμένων φρενοπαθῶν ἐγκληματιῶν δυνατὴ μόνον δι' ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου κατόπιν γνωματεύσεως ἐμπειροτεχνῶν, ὀριζομένων ἐλευθέρᾳ τούτου ἐκλογῇ, εἴτε αὐτεπαγγέλτως εἴτε τῇ αἰτήσει τῶν ἐνδιαφερομένων.

3ον Διαγραφή τοῦ 87ου ἀρθρου, ὡς ἐπιστημονικῶς ἐκ βάθρων ἀστηρίκτου, προξένου κακῶν καὶ ἐξυπηρετοῦντος οὐχὶ τὴν Δικαιοσύνην ἀλλὰ τὸν Δικαστὴν.

4ον Νομοθετικὴ μέριμνα καὶ ὑπὲρ τῶν ἐγκληματιῶν-

(1) Enrico Ferri. Sociol. criminale. 4ème édit. p. 218, 587, 864.

Enrico Ferri. L'omicidio. Part. II. sez. II. p. 540.

C. Lombroso. L'uomo delinquente. 5ème édit. II p. 266. III. p. 543.

C. Lombroso. Le crime. p. 483. 511.

Comptes rendus des Congrès d'Anthropologie criminelle (de Rome, Bruxelles etc.).

φρενοπαθῶν, ἀναγνωριζομένης τῆς μὲν κατὰ τὴν ὑποδικίαν ἐκδηλωθείσης φρενοπαθείας ὡς λόγου ἰσχυροῦ πρὸς μετρίασιν τῆς ποινῆς, τῆς δὲ μετὰ ἀνέκκλητον τυχὸν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν τοιαύτης, ὡς λόγου ἰσχυροῦ μεταβολῆς διὰ νέας δικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ τρόπου τῆς ἐκτίσεως τῆς ἐπιβληθείσης ἤδη ποινῆς, δι' εἰσαγωγῆς εἰς Φρενοκομεῖον.

5ον Ἰδρυσίς διὰ τοὺς φρενοπαθεῖς τούτους πάντας εἰδικῶν Δικαστικῶν Φρενοκομείων· ἰδρυμάτων τοῦτ' ἔστι διαμέσων μεταξὺ ^{ἐν λαοῦ} ~~Νοσοκομείου~~ καὶ κοινοῦ Φρενοκομείου.

Ἡ διατύπωσις καὶ ἀναγραφὴ σχετικῶν διατάξεων εἴτε ἐν τῇ Ποινικῇ Δικονομίᾳ εἴτε ἐν τῷ Ποινικῷ Νόμῳ, ἐναπόκειται εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Νομοθέτου. Ἡμᾶς τοὺς ἄλλους ὑὰ ἐνδιαφέρει πάντοτε μόνον ἡ οὐσία.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000005536

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

1. Νέα στοιχεῖα ἐν τῇ αἰτιολογίᾳ καὶ ἐρμηνείᾳ τῶν φρενοπαθειῶν (Ἱατρικὴ Πρόοδος. Ὀκτώβριος 1901).
2. Χειρουργικὴ τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ συστήματος. Ἐπιληψία Bravais-Jackson καὶ τῆς ἐγκεφαλικῆς βλάβης ἐντόπιστικὴ αὐτῆς ἀξία (Ἱατρ. Πρόοδος ἀρ. 21, 22, 23-24, 1902).
3. Ὁρρὸς τοῦ Trünecek ἐν τῇ ῥεοαπειᾷ τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως (Ἱατρ. Πρόοδος ἀρ. 18, 19-20, 1903).
4. Quelques considérations sur la grande névrose (Revue Médico-pharmaceutique de com/ple 1903).
5. Ἡ ὕστερία ἔχει σωματικὰ στίγματα ; (Ἱατρικὸς Μηνύτωρ ἀρ. 1. 1904).
6. Τηλεπάθεια καὶ Καζνεβισμὸς 1906 (τεῦχος μέγα 8ον ἐκ σελίδων 56).
7. Συμβολὴ ἐν τῇ μελέτῃ τῶν διὰ κυνηγετικῶν ὅπλων τραυμάτων (Ἀρχεῖα Ἱατρικῆς 1 Αὐγ. 1911).
8. Αἱ ἐπενεχθεῖσαι μεταρρυθμίσεις τῶν περὶ ἀποπλανήσεως εἰς ἀσέλγειαν διατάξεων τοῦ Ποινικοῦ Νόμου καὶ ἡ στατιστικὴ παρ' ἡμῖν (Ἐπετηρὶς Ὑπουργείου Δικαιοσύνης τεῦχος Β'. 1911).
9. Παρθενία καὶ βιασμὸς 1911 (τεῦχος μέγα 8ον ἐκ σελ. 60).
10. Ἐπὶ μιᾷ ἱατροδικαστικῇ περιπτώσεως. Παντελὴς ἔλλειψις πέους. Συγγενὴς ἀτρησία κύστεως (Σύγχρονος Χειρουργικὴ Ἐπιθεώρησις 15 Δεκεμβρίου 1911).
12. Sur les hymens dilatables (Archives d' Anthropologie crémminelle et de Médecine légale. Lyon 15 dec. 1915).
13. Συχνότης τῶν διαφορουμένων παρθένων (Ἱατρικὴ Πρόοδος 1915 σελ. 105).

14. L'albuminurie massive dans le diagnostic des hé-morragies méningées (Presse médicale Paris 30 Sept. 1915).

15. Σημειολογική αξία τῆς λευκωματούρας ἐπὶ μηνιγγικῶν αἱ-μορραγιῶν (Ἱατρ. Πρόοδος 1915 σελ. 166).

16. Μηνιγγικαὶ αἱμορραγίαι ὑποδυόμεναι μορφήν ἐγκεφαλωνω-τιαίας μηνιγγίτιδος (Ἱατρικὴ Πρόοδος 1915 σελὶς 274).

17. Περί ψευδοπαραφρόνων καὶ τοῦ σημείου τοῦ Ganser (Ἱα-τρικὴ Πρόοδος 1915 σελ. 351).

18. Περί τραυματικῆς νευρώσεως (Ἱατρ. Πρόοδος, Μάρτ. 1916).

19. Περί ἀναδρομικῆς ἀμνησίας καὶ ἰδίᾳ ταύτης ἐν τῇ ἱατροδι-καστικῇ (Ἱατρικὴ Πρόοδος Νοέμβριος 1917).

20. Αἱ ἐνδοκράνιοι αἱμορραγίαι ἐν τῇ Ἱατροδικαστικῇ 1918 (τεῦχος μέγα 8ον ἐκ σελ. 112).

21. Περίπτωσις ὑστερικῶν ἐγκανυμάτων (Ἱατρικὴ Πρόοδος 1918 σελ. 166).

22. Πλάναι ἐν τῇ ἐξετάσει τοῦ παρθενικοῦ ὕμενος (Ἱατρ. Πρό-οδος 1919 σελ. 123).

23. Troubles vasomoteurs et trophiques dans l'hystérie (Paris médical 20 Nov. 1920. Grèce médicale Fevr. 1918).

